

Arrest

nr. 219 321 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 oktober 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 oktober 2018 gaf de arts-adviseur een medisch advies.

1.3. Op 25 oktober 2018 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een afzonderlijk beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 225 563.

1.4. Op diezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)
De heer
[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.
(…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“-SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
-SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
-SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN
BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de stukken in het administratief dossier, in het bijzonder de medische documenten die werden overgemaakt bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 28 augustus 2018.

2. Bij de aanvraag voegde de verzoekende partij een standaard medisch attest (stuk 2, gevoegd bij de aanvraag), opgesteld door Dr. Anja Geerts, toe. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 24 augustus 2018 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer M. K., verzoeker.

Prof. Dr. A. G. heeft specialisaties in de hepatologie en de echografie (puncties). Zij is een specialist op haar vakgebied en verbonden aan zowel het ZNA Middelheim als het Universiteit Ziekenhuis te Gent. Met het opgestelde medische getuigschrift van 24 augustus 2018 wordt de medische situatie van de heer M. K. beschreven, op basis waarvan huidige aanvraag wordt ingediend.

De medische situatie van de heer M. K. is ernstig. Verzoeker lijdt aan chronische hepatitis B (zie punt A en B van het standaard medisch getuigschrift).

Het hepatitis B-virus (HBV) is een DNA-virus behorend tot de familie van hepadnaviridae waarvan HBV het enige virus is dat bij de mens voorkomt.

Men spreekt van een chronisch dragerschap indien HBsAg langer dan 6 maanden in het serum aantoonbaar blijft. HBeAg-seroconversie naar anti-HBe is de sleutelgebeurtenis in het beloop van chronische hepatitis B die het risico op leverfalen en HCC grotendeels reduceert doordat het merendeel van de patiënten in de inactieve fase komt.

Een chronische HBV-infectie heeft een gevarieerd scala aan ziekteverschijnselen en beloopsvormen.

Verzoeker bevond zich lange tijd in fase 3 (inactieve fase). Deze fase is meestal gekenmerkt zonder klachten maar kan perioden van reactivatie bevatten (soms aangeduid als fase 4) met klachten passend bij acute hepatitis. Jaarlijks seroconverteert 5-10% van de HBeAg-positieven spontaan naar anti-HBe-positiviteit. Van de HBsAg-positieven seroconverteert jaarlijks 1% van de volwassenen en 0.5-0.8% van de kinderen spontaan naar anti-HBs-positiviteit.

Verzoeker is thans echter geëvolueerd naar fase 2 (immuno-actieve fase): periodiek milde tot zeer ernstige verschijnselen variërend van vermoeidheid tot kenmerkende hepatitisklachten. Zoals blijkt uit punt B van het standaard medisch getuigschrift, heeft verzoeker te kampen met een chronische actieve hepatitis B.

Verzoeker wordt hierom actueel behandeld. Dit resulteert erin dat verzoeker een medicamenteuze behandeling dient te ondergaan. Deze varieert afhankelijk van de evolutie van de symptomen die hij heeft. Verzoeker dient ook elke zes maanden op controle te komen. De voorziene duur van de behandeling is vastgesteld op zes maanden (zie punt C van het standaard medisch getuigschrift).

De behandeling én monitoring is absoluut noodzakelijk.

Als verzoeker hiertoe geen toegankelijkheid heeft, kan dit erin resultaten dat hij te kampen krijgt met een leverfalen ten gevolge van de ontwikkeling van levercirrose en leverkanker. Dit kan ervoor zorgen dat er een noodzaak ontstaat tot het uitvoeren van een levertransplantatie (zie punt D van het standaard medisch getuigschrift).

Als verzoeker zijn medicatie goed kan opvolgen en hij blijvend kan worden gevolgd, is er een goede prognose te verwachten (zie punt E van het standaard medisch getuigschrift).

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt duidelijk: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Bij het nemen van de bestreden beslissing wordt de gezondheidstoestand van verzoekster echter niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing van 25 oktober 2018 beperkt de gemachtigde zich tot te stellen dat: "betrokkene [is] niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum". De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoeker, al dan niet, over een geldig paspoort en een visum beschikt.

De bestreden beslissing bevat geen enkele indicatie dat de gemachtigde heeft rekening bij het nemen van de verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Nochtans is de verzoekende partij bekend met deze feitelijke situatie en dient de gemachtigde deze situatie te overwegen, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. In navolging van het bovenstaande, wijst de verzoekende partij erop dat de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet kan worden gelijkgesteld met het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Beide zijn duidelijk verschillend. Waarbij in het ene geval wordt afgetoetst of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, wordt

bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de (dwingende) verplichting opgelegd aan de verzoekende partij om het land te verlaten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bevat dan ook een duidelijke verplichting voor de gemachtigde om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Hierbij wordt overigens niet verwezen naar de criteria van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De toetsing onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet is veel ruimer, aangezien “de gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht. Het is dan ook aan de gemachtigde om aan te tonen dat deze gezondheidstoestand in rekenschap werd genomen.

In de bestreden beslissing van 25 oktober 2018 beperkt de gemachtigde zich echter tot te stellen dat: “betrokkene [is] niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum”. De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoeker, al dan niet, over een geldig paspoort en een geldig visum beschikt.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij wijst tevens op de schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkele wijze kenbaar maakt hoe de gezondheidstoestand van verzoeker werd in rekening gebracht alvorens de verwijderingsbeslissing werd genomen (temeer omdat de “gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht, hetgeen dus niet valt te vereenzelvigen met de criteria onder artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in welke mate de gezondheidstoestand van verzoekster werd overwogen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop in de nota met opmerkingen dat verzoekers betoog volledig gelijk loopt aan zijn betoog, zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van zijn aanvraag tot medische regularisatie van zijn verblijf, overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 219 320 van 2 april 2019 werd verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing verworpen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans bestreden beslissing. Aldus blijkt dat de verwerende partij pas heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot medische verblijfsregularisatie. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift alle elementen die hij heeft opgeworpen in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongegrond verklaren van deze grieven in het arrest nr. 219 320 van 2 april 2019, moet het middel om dezelfde reden worden verworpen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“-SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

-SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de gekende feiten in het administratief dossier, gaande van de gezondheidstoestand van verzoeker (zie de uiteenzetting in het eerste middel) zowel als de zeer langdurige tijd dat verzoeker in België woonachtig is (verzoeker kwam naar België op 31 maart 2003 en diende op 1 april 2004 een asielaanvraag in).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen enkele belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole. Verzoeker verblijft immers al sinds 31 maart 2003 in België en keerde niet meer terug naar Kameroen. Hij heeft in België zijn sociaal netwerk vormgegeven.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bijzonder wordt geen rekening gehouden met de partnerrelatie van verzoekster.”

2.2.2. Hoger werd reeds vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op dezelfde datum als de beslissing tot weigering van de aanvraag om medische verblijfsregularisatie. Hieruit werd afgeleid dat bij de afgifte van het bestreden bevel rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Er blijkt uit het verzoekschrift niet dat verzoeker kinderen zou hebben, zodat niet blijkt dat de verwerende partij zou hebben nagelaten hiermee rekening te houden.

Waar verzoeker verwijst naar de sociale banden en het sociaal netwerk dat hij tijdens zijn langdurig verblijf in België heeft uitgebouwd, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker reeds in het verleden werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoeker verwijst verder naar het feit dat hij een “partnerrelatie” heeft. Hij beperkt zich evenwel tot een uiterst vage verklaring, zonder het minste element aan te duiden waarom deze partnerrelatie afhankelijk is van verzoekers verblijf in België. Verzoeker duidt nergens de naam aan van de verklaarde partner, noch de nationaliteit of of deze persoon een verblijfsstatuut heeft in België. Hij voert evenmin enig element aan dat zou kunnen wijzen op hinderpalen voor een verder gezinsleven in het land van herkomst. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat verzoeker in het verleden niet werd gemachtigd of toegelaten tot verblijf en hij er van bewust diende te zijn dat een dergelijk privé- of gezinsleven precair was (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“-SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

-SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Verzoeker is geboren in Limbe (Kameroen). Limbe is een kuststad in de provincie Sud-Ouest van Kameroen.

2.

Kameroen wordt getroffen door een zogenaamde “Engelstalige crisis” sinds eind 2016 tot op heden (zie stuk 3: COI FOCUS – De Engelstalige crisis).

De protestbewering van de Engelstalige bevolking van Kameroen – waartoe verzoeker behoort – transformeerde zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergerde in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “Ghost Towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “Ghost Towns” operaties en de boycot van het onderwijs toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen bij de betogers. Vanaf november 2017 komen er meer en meer gewelddadige acties. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt gekenmerkt door aanslagen en geweld. Er vinden confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizenden vluchten naar andere departementen.

Deze “Engelstalige crisis” zou derhalve betekenen dat verzoeker terechtkomt in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM, aangezien de bestreden beslissing een verwijdering uitmaakt naar Kameroen. Door de verwerende partij werd daarentegen geen rekening gehouden met de actuele situatie in Kameroen alvorens te besluiten tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

De gemachtigde schendt hierdoor artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een persoon een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Verzoeker beperkt zich *in casu* tot algemene verwijzingen met betrekking tot een crisissituatie in (een gedeelte van) Kameroen. Daarmee toont hij echter geen verband aan met zijn persoon, noch dat hij zou behoren tot een groep die zou gevisieerd worden door dit geweld. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten dit te onderzoeken.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT